ὸς εἶσαι σύ ;... Γιατὶ μὲ κυττᾶς ἔτσι ;...

Γεμάτος ἀγωνία καὶ στενοχώρια, πῆγα κοντὰ στὴ Μίνα καὶ κάθησα.

— Τί συμβαίνει ; ρώτησα σιγά.

— Ἡ Λευκὴ παραμιλάει. Κι' αὐτὸ δὲν εἶνε βέβαια τίποτε. Τὰ λόγια ποὺ λέει, εἶνε ἀλλόκοτα.... Ἔχουν σημασία. Ἄκουσε..., ἄκουσε....

— Γιατὶ μ' ἀκολουθεῖς παντοῦ ; τραύλισε πάλι τώρα μέσα στὸν ὕπνο της ἡ Λευκή. Ποιὸς εἶσαι ;... Γιατὶ παρουσιάζεσαι ἔτσι ξαφνικὰ μπροστά μου !... Σὲ φοβᾶμαι !... Χαμήλωσε τὰ μάτια σου...

Ἔγινε λίγων στιγμῶν σιωπή.

Ἡ Μίνα μοῦ εἶχε πάρει τὸ χέρι καὶ τὸ ἔσφιγγε μέσα στὰ δικά της.

— Τί λές, Ἰωνάθαν ; μοῦ ψιθύρισε. Γιατὶ μιλάει στὸν ὕπνο της ; Μὲ ποιὸν μιλάει ;... Φαίνεται πὼς Ἐκεῖνος ποὺ βλέπει στ' ὄνειρό της δὲν τῆς εἶνε ἐντελῶς ἄγνωστος. Αὐτὸ τοὐλάχιστον δείχνουν τὰ λόγια της...

— Αὔριο θὰ τὴ ρωτήσουμε καὶ θὰ μάθουμε, ἀπάντησα.

Πέρασαν μερικὰ λεπτὰ σιωπῆς.

Ἡ Μίνα μὲ ρώτησε γιὰ τὸ θόρυβο ποὺ ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω. Τῆς εἶπα πὼς ἦταν κάποια κουκουβάγια ποὺ ζαλίστηκε ἀπ' τὶς φλόγες κ' ἔπεσε πάνω στὴ σκηνή μας.

Ἡ Λευκὴ δὲν παραμιλοῦσε πειά. Ἀποφασίσαμε ὡστόσο νὰ τὴν ρωτήσῃ ἡ Μίνα τὸ πρωΐ καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ μάθῃ τί τὴν βασανίζει. Ποιὸν βλέπει στ' ὄνειρό της ; Καὶ γιατὶ δὲν μᾶς εἶπε ὥς τώρα τίποτε σχετικό ;

Στὶς τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἀκούσαμε ἀπ' ἔξω τ' ἄλογα νὰ χλιμντρίζουν καὶ νὰ ποδοχτυποῦν τὴ γῆ τρομαγμένα. Σκούζανε σὰν ἄνθρωποι, τὰ δυστυχισμένα ζῶα... Μὰ γιατί ;...

Ἄρπαξα τὸ ὅπλο μου καὶ βγῆκα ἔξω. Πρὶν προφτάσω ὅμως νὰ πλησιάσω τ' ἄλογα καὶ νὰ τὰ ἡσυχάσω, τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἔκοψε τὴν τρεχιὰ καὶ χάθηκε καλπάζοντας μέσα στὸ σκοτάδι.

Τί εἶχε συμβεῖ ; Τί τὰ εἶχε τρομάξει ; Δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω, δὲν διέκρινα τίποτι τὸ ὕποπτο.

Χάδεψα τὸ ἄλογο ποὖχε μείνει στὴ θέσι του, κ' εἶδε ὅτι τὸ δύστυχο ζῶο ἔτρεμε ὁλόσωμο. Κάτι τὸ τρομερὸ θὰ εἶχαν ἀντικρύσει ἀσφαλῶς τὰ φτωχὰ ζῶα. Μὰ τί ;.... Τί ;....

Ἐκάλεσα τὸ ἄλλο ἄλογο, μὰ δὲν τὸ εἶδα νὰ γυρίζῃ πίσω, δὲν ἀκουγότανε πουθενά. Γύρω οὐρλιαζαν οἱ λύκοι. Ἂν ἀπομακρύνθηκε πολὺ ἀπ' τὴ σκηνή μας, ἀσφαλῶς θὰ τὸ κατεσπάραξαν τὰ πεινημένα ἀγρίμια...

Ἔρριξα νέα ξύλα στὴ φωτιὰ γιὰ νὰ δυναμώσῃ καὶ μπῆκα στὴ σκηνή. Ἡ Μίνα ἦταν γονατισμένη κάτω καὶ προσευχότανε. Πλησίασα σιγὰ—σιγὰ πλάϊ της κ' ἔκανα τὸ ἴδιο :

— Παντοδύναμε Θεέ !... Κύριε, μὴ μᾶς ἀφίνῃς στὰ χέρια τῶν κακῶν πνευμάτων τῆς Κολάσεως...

('Απ' τὸ 'Ημερολόγιο τῆς Μίνας Ἄρκερ)

Τὸ πρωΐ.—Ἡ θέσις μας εἶνε κρίσιμη, ἀπελπιστικὴ πειά. Ἐμείναμε μ' ἕνα ἄλογο, κ' αὐτὸ μόνο του δὲν μπορεῖ νὰ σύρῃ τ' ἁμάξι στὶς κακοτοπιὲς αὐτές, γιὰ νὰ γυρίσουμε πίσω. Τί θὰ γίνουμε ;....

Ὁ Ἰωνάθαν καβάλησε μόλις ξημέρωσε τὸ ἄλογο κ' ἔψαξε γύρω στὸ δάσος γιὰ νὰ βρῇ τὸ χαμένο ζῶο. Μὰ δὲν τὸ βρῆκε πουθενά. Λίγο ἔλλειψε μάλιστα νὰ χάσῃ τὴ ζωή του, καθὼς περνοῦσε ἕνα χαντάκι. Τὸ ἄλογο ἀφηνίασε ξαφνικὰ καὶ τὸν ἔρριξε κάτω. Τὸν βρῆκα ξαπλωμένο στὰ χορτάρια ἀναίσθητο.

— Ἰωνάθαν... Ἀγαπημένε μου, τί ἔχεις ; τοῦ φώναξα μ' ἀγωνία πλησιάζοντας. Τί σοῦ συνέβη ;...

Εὐτυχῶς δὲν εἶχε χτυπήσει πουθενὰ καὶ μπόρεσα νὰ τὸν φέρω σὲ λίγο στὶς αἰσθήσεις του.

Τὸ ἄλογο εἶχε σταθεῖ πλάϊ του κ' ἔτσι δὲν χάσαμε καὶ τὸ δεύτερο αὐτὸ ζῶο. Σὲ λίγο γυρίσαμε στὴ σκηνή μας, καθήσαμε παράμερα ἀπ' τὰ κορίτσια καὶ μιλήσαμε γιὰ τὴν τραγικὴ θέσι, στὴν ὁποία βρισκόμαστε.

Ὁ Ἰωνάθαν πρότεινε νὰ προχωρήσουμε στὴν Ἔπαυλι τῆς Κατάρας, ἐφ' ὅσον δὲν μᾶς χώριζε ἀπ' αὐτὴ παρὰ δρόμος τεσσάρων—πέντε ὡρῶν καὶ νὰ προσπαθήσουμε νὰ στείλουμε στὸν ἰδιοκτήτη τῆς ἀγρεπαύλεως τὸ τηλεγράφημα γιὰ τὸν καθηγητὴ Βὰν Ἔλσιγγ. Μὲ ποιὸν θὰ στείλουμε τὸ τηλεγράφημα αὐτό ; Δὲν τὸ ξέρουμε. Ὁ Θεὸς ἂς μᾶς βοηθήσῃ...

Ἐπῆρα ἐπίσης πρὸ ὀλίγου τὴν Λευκὴ ἰδιαιτέρως καὶ τὴ ρώτησα γιὰ τὰ ὄνειρά της.

('Ακολουθεῖ)

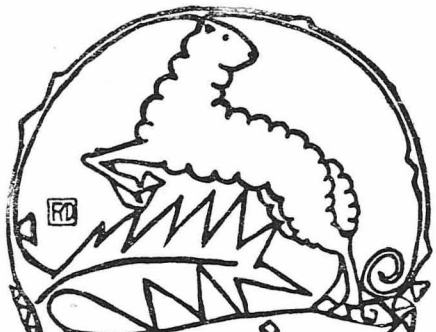

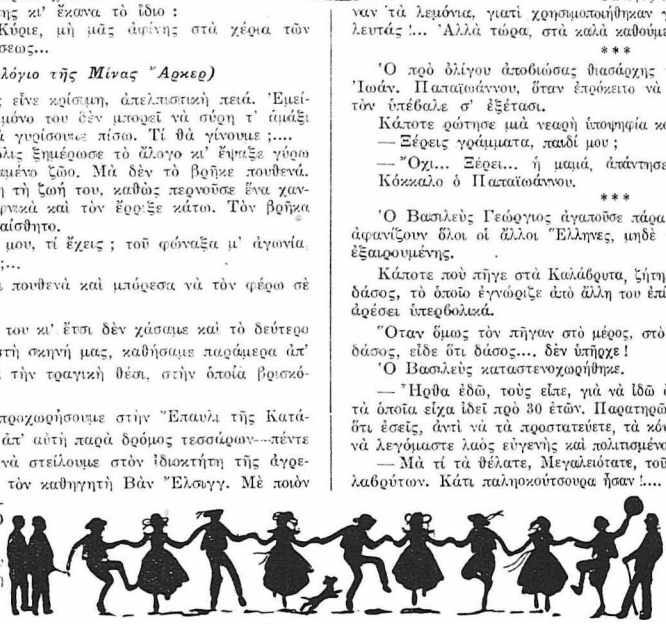

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Πῶς δὲν ἐδόθη ἐπιχορήγησις στοὺς Ἕλληνας πρίγκηπας. Ἕνας θαυμάσιος συλλογισμὸς τοῦ Δηληγιάννη. Τί στοιχίζει μιὰ λεμονάδα. Ὁ κ. Πῶπ ἐξεγείρεται. Πότε εἶνε ἀκριβὰ τὰ λεμόνια. Ὁ ἀλησμόνητος Παπαϊωάννου κι' ἡ κορίστα. Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος καὶ τὰ.... κούτσουρα, κτλ. κτλ.

Κάποτε ὁ μακαρίτης Βασιλεὺς Γεώργιος ὁ Α' ὑπέβαλε στὸν τότε πρωθυπουργὸ Θεόδ. Δηληγιάννη, διὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Σκουζέ, τὴν ἐπιθυμία νὰ ὁρίσῃ ἡ Κυβέρνησις διὰ νόμου τὴν ἀπονομὴ ἐπιχορηγήσεως γιὰ καθ' ἕναν ἀπὸ τοὺς βασιλικοὺς πρίγκηπας υἱούς του κι' ἐγγόνους του.

Ὁ κ. Σκουζὲς εἰδοποίησε τὸν Δηληγιάννη γιὰ τὴ βασιλικὴ αὐτὴ ἐπιθυμία κι' ὁ Δηληγιάννης ἀνέθεσε στὸν ἴδιο ὑπουργὸ νὰ ρωτήσῃ τὸν Βασιλέα «τί ἐπιχορηγήσεις ἔπαιρναν οἱ πρίγκηπες τῆς Δανίας, γιὰ νὰ κανονίσῃ ἀναλόγως καὶ τὴν ἐπιχορήγησι τῶν πριγκήπων τῆς Ἑλλάδος».

Ὁ κ. Σκουζὲς ρώτησε τὸν Βασιλέα.

— Μὰ στὴ Δανία δὲν παίρνουν ἐπιχορηγήσεις οἱ πρίγκηπες, ἀπάντησε ὁ Γεώργιος.

Ὁ ὑπουργὸς μετέδωκε τὴ βασιλικὴ ἀπάντησι στὸ Δηληγιάννη.

— Ἄ ! δὲν παίρνουν οἱ πρίγκηπες τῆς Δανιμαρκίας ἐπιχορήγησι ! φώναξε ὁ Δηληγιάννης.

Καί, γυρίζοντας πρὸς τὸν κ. Σκουζέ, πρόσθεσε :

— Τότε νὰ πῆς, σὲ παρακαλῶ, στὸ Βασιλέα, πὼς ἀφοῦ δὲν παίρνουν ἐπιχορήγησι οἱ πρίγκηπες στὴ Δανιμαρκία, ποὺ εἶνε ἕνα κράτος πλούσιο καὶ σὲ οἰκονομικὴ θέσι ἀσυγκρίτως καλύτερη ἀπ' τὴν Ἑλλάδα, πῶς θὰ πάρουν ἀπὸ μᾶς ποὺ εἴμαστε τὸ φτωχότερο κράτος τῆς Εὐρώπης, οἱ Ἕλληνες πρίγκηπες ;...

Κι' ἔτσι δὲν ἔγινε πειὰ κουβέντα γιὰ ἐπιχορηγήσεις τῶν πριγκήπων.

* * *

Τὶς περασμένες Ἀποκρηές, ὁ κ. Γεώργ. Πῶπ πῆγε τὰ παιδιά του σ' ἕναν παιδικὸ χορὸ κι' ἐπειδὴ διψοῦσαν, εἶπε νὰ τοὺς φέρουν μιὰ λεμονάδα.

Ὅταν ζήτησε κατόπιν νὰ πληρώσῃ τὴ λεμονάδα, τοῦ δώσανε ἕνα λογαριασμὸ 52... δραχμῶν !

Ὁ κ. Πῶπ ἔγινε ἔξω φρενῶν :

— Βρὲ ἀδερφέ, 52 δραχμὲς γιὰ μιὰ λεμονάδα ! φώναξε. Νὰ ἦταν τοὐλάχιστον ἐκλογές, θὰ ὑπῆρχε μιὰ δικαιολογία....

— Ποιά ; τὸν ρώτησε περίεργος ὁ μπουφετζῆς.

— Θᾶλεγες : Ἐκλογὲς ἔχουμε, ἀκρίβηναν τὰ λεμόνια, γιατὶ χρησιμοποιήθηκαν γιὰ τοὺς... ὑποψηφίους βουλευτάς !... Ἀλλὰ τώρα, στὰ καλὰ καθούμενα ;...

* * *

Ὁ πρὸ ὀλίγου ἀποβιώσας θιασάρχης τῆς Ἑλληνικῆς ὀπερέττας, Ἰωάν. Παπαϊωάννου, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ προσλάβῃ κανένα ἠθοποιό, τὸν ὑπέβαλε σ' ἐξέτασι.

Κάποτε ρώτησε μιὰ νεαρὴ ὑποψηφία κορίστα :

— Ξέρεις γράμματα, παιδί μου ;

— Ὄχι... Ξέρει... ἡ μαμά, ἀπάντησε ἐκείνη.

Κόκκαλο ὁ Παπαϊωάννου.

* * *

Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ἀγαποῦσε πάρα πολὺ τὰ δέντρα, τὰ ὁποῖα ἀφανίζουν ὅλοι οἱ ἄλλοι Ἕλληνες, μηδὲ τῆς δασονομικῆς ὑπηρεσίας ἐξαιρουμένης.

Κάποτε ποὺ πῆγε στὰ Καλάβρυτα, ζήτησε νὰ τὸν ὁδηγήσουν σ' ἕνα δάσος, τὸ ὁποῖο ἐγνώριζε ἀπὸ ἄλλη του ἐπίσκεψη καὶ τὸ ὁποῖο τοῦ εἶχε ἀρέσει ὑπερβολικά.

Ὅταν ὅμως τὸν πῆγαν στὸ μέρος, στὸ ὁποῖο βρισκόταν ἄλλοτε τὸ δάσος, εἶδε ὅτι δάσος.... δὲν ὑπῆρχε !

Ὁ Βασιλεὺς καταστενοχωρήθηκε.

— Ἤρθα ἐδῶ, τοὺς εἶπε, γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν διατηροῦνται τὰ δέντρα, τὰ ὁποῖα εἶχα ἰδεῖ πρὸ 30 ἐτῶν. Παρατηρῶ ὅμως μὲ μεγάλη μου λύπη, ὅτι ἐσεῖς, ἀντὶ νὰ τὰ προστατεύετε, τὰ κόψατε !... Κι' ἔπειτα θέλουμε νὰ λεγόμαστε λαὸς εὐγενὴς καὶ πολιτισμένος.

— Μὰ τί τὰ θέλατε, Μεγαλειότατε, τοῦ εἶπε ὁ τότε δήμαρχος Καλαβρύτων. Κάτι παληοκούτσουρα ἦσαν !.... Ἐγὼ εἶπα νὰ τὰ κόψουν...

— Ἔ, μὰ βέβαια, κὺρ δήμαρχε, ἐφ' ὅσον εἴσαστε σεῖς ἐδῶ, τί χρειαζόντουσαν τὰ... παληοκούτσουρα! ἀπάντησε ὁ ἐξυπνότατος καὶ δηκτικότατος Γεώργιος.